

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL V. G. 2016-08-01 SKUNDO**

2016 m. spalio d. Nr. S- (7-172/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojai
mokesčių administratoriaus atstovui nedalyvaujant

Jūratei Dalmantaitei

2016-09-27 posėdyje išnagrinėjusi V. G. (toliau – Pareiškėja) 2016-08-01 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-07-08 sprendimo Nr. 68-184, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-07-08 sprendimu Nr. 68-183 patvirtino Šiaulių apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Šiaulių AVMI) 2016-04-06 sprendimą Nr. (44.1)-FR0682-217, kuriuo Pareiškėjai nurodyta į biudžetą sumokėti 4818,70 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 3873,75 Eur GPM delspinigius, 481 Eur GPM baudą.

Sprendime nurodoma, jog Šiaulių AVMI atliko pakartotinį Pareiškėjos GPM apskaičiavimo, deklaravimo ir sumokėjimo teisingumo mokestinį patikrinimą už laikotarpį nuo 2008-01-01 iki 2011-12-31 privalomojo sveikatos draudimo įmokų patikrinimą už laikotarpį nuo 2009-01-01 iki 2009-12-31 ir surašė 2015-11-27 patikrinimo aktą Nr. FR0680-816, kuriuo apskaičiavo 4720 Eur GPM.

Šiaulių AVMI 2016-04-06 sprendimu Nr. (44.1)FR0682-217 pakeitė patikrinimo aktu apskaičiuotą 4720 Eur GPM sumą ir sprendimu nurodė Pareiškėjai sumokėti 4818,70 Eur GPM, apskaičiavo 3873,75 Eur GPM delspinigius ir skyrė 481 Eur GPM baudą.

Mokestinio patikrinimo metu taikytos Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 70 straipsnio 1 dalies nuostatos bei Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 patvirtintų Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių (toliau – Taisyklės) 4 punktas ir 6.3.3. punkte įtvirtintas išlaidų metodas. Nustatyta, kad Pareiškėjos 2008 m. patirtos išlaidos viršijo gautas pajamas 69325 Lt, todėl konstatuota, kad Pareiškėja 2008 m. disponavo pajamomis, nepagrįstomis atitinkamais pajamų gavimo šaltiniais, nuo kurių GPM į biudžetą nebuvo sumokėtas.

Pirminio patikrinimo metu nustatyta, jog Pareiškėjos sutuoktinis

yra pateikęs vienkartinę gyventojų (šeimos) turėto turto deklaraciją, kurioje deklaravo 2003-12-31 turėtą piniginių lėšų likutį 325000 Lt, V. K. suteiktą 270100 Lt paskolą, turėtų akcijų už 43700 Lt ir kito vertingo turto už 85000 Lt. Pirminio patikrinimo metu atlikus Pareiškėjos šeimos pajamų ir išlaidų tyrimą, įvertinus minėtos deklaracijos duomenis, visus turimus pajamų ir išlaidų šaltinius pagal gautus dokumentus ir turimą informaciją, nustatyta, kad Pareiškėja nepateikė dokumentų apie piniginių lėšų šaltinius už 2008–2010 m., nes patirtos išlaidos viršijo pajamas. Padaryta išvada, kad Pareiškėja su sutuoktiniu 2008 m. gavo 184068,10 Lt, 2009 m. gavo 22950,15 Lt, 2010 m. gavo 53401,94 Lt pajamas, nuo kurių neapskaičiavo, nedeklaravo ir nesumokėjo GPM. Atlikto pirminio patikrinimo metu mokesčių administratorius nepripažino Pareiškėjos ir jos sutuoktinio pateiktos pozicijos ir dokumentų (2004-11-16 K. K. raštas), patvirtinančių, jog V. K. Pareiškėjos sutuoktiniui gražino deklaracijoje deklaruotas pinigines lėšas, ir vertindamas Pareiškėjos ir jos sutuoktinio tiriamojo ir tikrinamojo laikotarpio pajamas šios sumos nevertino.

Pirminiame mokestiniame ginče Komisija 2014-12-01 sprendimu Nr. S-235 (7-197/2014) konstatavo, jog vertinant mokesčių bazės apskaičiavimo teisingumą nebuvo objektyviai ištirti Pareiškėjos argumentai dėl mokėjimų už sutuoktinio tėvų komunalines paslaugas pripažinimo išlaidomis, o, vertinant pajamas, nebuvo įvertintos aplinkybės, kad Pareiškėjos sutuoktinis 2010 m. gavo 26008 Lt, o 2011 m. – 30630 Lt išmokas, susijusias su komandiruotėmis. Komisija vertindama mokesčių administratoriaus nustatytas aplinkybes ir Pareiškėjos šeimos pateiktus dokumentus savo sprendime pažymėjo, jog mokesčių administratorius netyrė, kokiomis pinigėmis lėšomis V. K. *de facto* disponavo 1993–2004 m., ar turėjo realių finansinių galimybių 2004 m. perduoti Pareiškėjos sutuoktiniui 67252 JAV dolerius. T. y. konstatuota, jog mokestinio patikrinimo metu nesurinkta ir neanalizuota mokesčių administratoriui prieinama informacija apie V. K. pajamas ir išlaidas, įsigytą ir perleistą nekilnojamąjį ir privalomai registruotiną kilnojamąjį turtą, banko sąskaitų išrašai ir t. t., kas padėtų objektyviai atsakyti, ar Pareiškėjos sutuoktinio 2004-11-16 rašte pateiktas turinys atitinka tikrovę.

Pakartotinis Pareiškėjos patikrinimas atliktas atsižvelgiant į Komisijos 2014-12-01 sprendime Nr. S-235 (7-197/2014) nurodytas aplinkybes.

Pakartotinio mokestinio patikrinimo metu Pareiškėjos šeimos papildomomis pajamomis laikotarpiu nuo 2005-01-01 iki 2011-12-31 pripažintos K. K. įmonės „K1“ išmokėtos išmokos, susijusios su komandiruotėmis, K. K. tėvų pinigines lėšas, perduotos mokėjimams už komunalines paslaugas atlikti ir A. B. butui Vilniuje pirkti. Pakartotinio patikrinimo metu konstatuota, kad vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje deklaruotą 2003-12-31 turėtą pinigų likutį 325000 Lt Pareiškėja ir jos sutuoktinis turėti galėjo. Siekiant nustatyti galimą turėti piniginių lėšų likutį tikrinamojo laikotarpio pradžioje (2008-01-01) nustatyta, kad:

- 2004 m. Pareiškėjos šeima gavo 4433,20 Lt pajamas ir patyrė 40463,55 Lt išlaidas.
- 2005 m. gavo 79203 Lt pajamas ir patyrė 40712,48 Lt išlaidas.
- 2006 m. gavo 52123,18 Lt pajamas ir patyrė 180582,61 Lt išlaidas.
- 2007 m. gavo 83 205 Lt pajamas ir patyrė 219 361,85 Lt išlaidas.

Atsižvelgiant į tiriamojo laikotarpio Pareiškėjos ir jos sutuoktinio gautas pajamas ir patirtas išlaidas konstatuota, jog tikrinamojo laikotarpio pradžioje (2008-01-01) Pareiškėjos ir jos sutuoktinio turimas piniginių lėšų likutis ne banke sudarė 23423 Lt.

Pakartotinio mokestinio patikrinimo metu analizuojant 2008-01-01–2011-12-31 Pareiškėjos ir jos sutuoktinio gautas pajamas ir patirtas išlaidas nustatyta, jog papildoma mokestinė prievolė Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui kilo už 2008 m.

2008 m. Pareiškėja gavo 8725,30 Lt darbo užmokestį, 2688 Lt pašalpas, 4069,62 Lt palūkanas ir dividendus, 43050,60 Lt vertybinių popierių pardavimo pajamas, K.K. gavo 3869,50 Lt pajamas iš paskirstytojo pelno, 2932,62 Lt palūkanas, 54644,36 Lt pajamas iš valiutų kursų skirtumo, 509,95 Lt iš lėšų pervedimo. Iš viso gautos 120489,95 Lt pajamos. Pakartotinio mokestinio patikrinimo metu Pareiškėjos ir jos sutuoktinio 2008 m. pajamomis taip pat pripažintos 6099,73 Lt pinigines lėšas, K. K. tėvų perduotos mokėjimams už tėvų komunalines paslaugas atlikti ir 20000 Lt senelių dovanoti pinigai, pervesti anūkei A. B. per Pareiškėjos banko sąskaitą. Nustatyta, jog Pareiškėjos šeimos pajamos 2008 m. sudarė 146590 Lt.

Vertindama Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidas ir piniginių lėšų banke padidėjimą iki 2008-12-31, Šiaulių AVMI patikrinimo akte konstatavo, jog Pareiškėjos šeimos išlaidos 2008 m. sudarė – 129949,53 Lt, piniginių lėšų likutis banke 2008-12-31 buvo 240106 Lt, o išlaidos sudarė 135819 Lt. Šiaulių AVMI sprendime konstatuota, jog skaičiavimai dėl Pareiškėjos ir jos sutuoktinio patirtų išlaidų atlikti neatsižvelgiant į visas nustatytas aplinkybes, todėl atlikus perskaičiavimą nustatytos 135074 Lt Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidos.

Įvertinus 89774 Lt (banke – 66517 Lt, ne banke – 23423 Lt) piniginių lėšų likutį metų pradžioje, 146590 Lt gautas pajamas, 135074 Lt patirtas išlaidas, bankuose turimą 240106 Lt piniginių lėšų likutį metų pabaigoje, konstatuota, jog Pareiškėjos ir jos sutuoktinio patirtos išlaidos 2008 m. viršijo gautas pajamas 138650 Lt, t. y. Pareiškėja su sutuoktiniu gavo kitų, su darbo santykiais nesusijusių ir ne individualios veiklos pajamų.

Vėlesniais laikotarpiais, įvertinus 2008-12-31 banke ir ne banke Pareiškėjos ir jos sutuoktinio turimą piniginių lėšų likutį, papildoma mokestinė prievolė nesusidarė.

Skaičiuojant Pareiškėjos ir jos sutuoktinio patiriamas išlaidas buvo vadovautasi Statistikos departamento prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės nustatytais vidutinėmis vartojimo išlaidomis pagal gyvenamąją vietą kasmet vienam ūkio nariui per mėnesį (www.stat.gov.lt). Išlaidos, skaičiuojamos Pareiškėjos ir jos sutuoktinio šeimos nariui 2004–2008 metais, sudarė: 2004 m. 574,40 Lt, 2005 m. 673,50 Lt, 2006 m. 743,00 Lt, 2007 m. 863,00 Lt; 2008 m. 893,30 Lt, iš kurių skaičiuojant Pareiškėjos ir jos sutuoktinio patirtas išlaidas yra atimtos išlaidos tabakui ir alkoholiniams gėrimams 2 asmenims, o 2004–2007 m. – 1 asmeniui. Skaičiuojant Pareiškėjos ir jos sutuoktinio šeimos patiriamas vartojimo išlaidas yra atimtos 2004 m. patirtos 281,63 Lt išlaidos butui Palangoje šildyti; 2005 m. 971,82 Lt tiesioginės išlaidos butui Palangoje šildyti, nes priskirtos vidutinės išlaidos būstui, vandeniui, elektrai, dujoms ir kitam kurui, skelbiamos Statistikos departamento, kurios vienam asmeniui sudaro 90,90 Lt. 2006 m. atimtos 100,60 Lt išlaidos būstui, nes išlaidos priskirtos tiesiogiai. Dėl šios priežasties 2007 m. atimtos 110,50 Lt išlaidos būstui ir 46,30 Lt išlaidos ryšiams, 2008 m. atimtos 127 Lt išlaidos būstui ir 44 Lt išlaidos ryšiams.

Inspekcija pažymi, jog MAĮ 70 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad tais atvejais, kai mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas apskaičiuoti mokesčius, bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, tvarkyti apskaitą, saugoti apskaitos ar kitus dokumentus ir dėl to mokesčių administratorius negali nustatyti mokesčių mokėtojo mokesstinės prievolės dydžio įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, mokesčių mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą mokesčių administratorius apskaičiuoja pagal jo atliekamą įvertinimą, atsižvelgdamas į visas įvertinimui reikšmingas aplinkybes, turimą informaciją ir prireikus parinkdamas savo nustatytus įvertinimo metodus, atitinkančius protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingo mokesstinės prievolės dydžio nustatymo kriterijus.

Mokesčių administratoriaus įvertinimo, siekiant apskaičiuoti teisingą mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą, atlikimo tvarką nustato Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 patvirtintos Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklės (toliau – Taisyklės), kurių 4 punkte nustatyta, kad įvertinimas gali būti atliekamas, kai mokesčių administratorius mokesčių mokėtojo mokesstinės prievolės dydžio negali nustatyti įprastine, atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, nes mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas: apskaičiuojant mokesčius (nepateikia mokesčio deklaracijos, nustatytą tvarką patvirtintos ataskaitos ar kito dokumento, į mokesčio deklaraciją įrašo neteisingus (nepatikimus, prieštarigus) duomenis, mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas ir kitais atvejais). Vadovaujantis minėtų Taisyklių 6 punktu, apskaičiuodamas mokesčių mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, mokesčių administratorius: konstatuoja faktus, aplinkybes, kurioms esant gali būti atliktas įvertinimas, t. y. mokesčių administratorius gali priimti sprendimą mokesčių apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą tik tada, kai nustatomas bent vienas faktas ar aplinkybė, nurodyta Taisyklių 4 punkte (6.1 punktas), parenka tuos informacijos ir duomenų šaltinius, kurie leistų nustatyti kuo teisingesnį

mokestinės prievolės dydį (įvertinimui atlikti gali būti naudojamas vienas ar keli informacijos, duomenų šaltiniai) (6.2 punktas) bei atlieka vertinimą, t. y. atsižvelgdamas į visas įvertinimui reikšmingas aplinkybes, turimą informaciją, pasirenka tokį vertinimo būdą, kurį naudojant apskaičiuotas mokestinės prievolės dydis būtų kuo tikslesnis (siekiant atlikti kuo tikslesnius skaičiavimus, mokesčių administratorius gali taikyti vieną arba kelis vertinimo metodus bei būdus) (6.3 punktas). Vienas iš minėtose Taisyklėse nustatytų vertinimo metodų, kuriuos prireikus gali taikyti mokesčių administratorius, yra išlaidų metodas (6.3.3. punktas). Vadovaujantis Taisyklių 14 punktu, šis metodas gali būti taikomas tais atvejais, kai turima informacija (duomenys) apie mokesčių mokėtojo ir jo šeimos narių išlaidas. Taikant šį vertinimo metodą, vertinimas atliekamas lyginant mokesčių mokėtojo ir jo šeimos narių asmenines išlaidas su per atitinkamą laikotarpį deklaruotomis pajamomis (Taisyklių 15 punktas), o tais atvejais, kai nėra galimybių nustatyti konkrečių išlaidų sumų, vertinimui atlikti gali būti naudojami statistiniai duomenys, ar duomenys iš kitų, taisyklių X dalyje nurodytų, informacijos šaltinių (Taisyklių 16 punktas). Pagal Taisyklių X dalį vertinimui atlikti mokesčių administratoriaus pareigūnas turi pasirinkti tokį (-ius) informacijos šaltinį (-ius), kuris (-ie) leistų tiksliausiai ir objektyviausiai atlikti įvertinimą (Taisyklių 28 punktas) taip pat turi teisę naudotis informacija, gauta iš mokesčių mokėtojo (mokesčio deklaracijų, rašytinių paaiškinimų, kitų šaltinių), kitų mokesčių mokėtojų (mokesčio deklaracijų, rašytinių paaiškinimų, kitų šaltinių), kitų asmenų, Lietuvos Respublikos ir užsienio valstybių mokesčių administratorių, kitų institucijų, registru (kadastrų), statistikos leidinių, žinybų, katalogų, spaudos, informacinių biuletenių, kitų visuomenės informavimo priemonių, interneto svetainių bei kitų šaltinių, kurių pagrindu galima nustatyti mokesčių mokėtojo atitinkamus veiklos rodiklius ir gauti kitą įvertinimui atlikti reikalingą informaciją (Taisyklių 29 punktas).

Inspekcijos vertinimu, mokestinio patikrinimo metu, nustatius, kad Pareiškėjos ir jos sutuoktinio patirtos šeimos išlaidos viršijo gautas pajamas, mokesčių administratorius turėjo teisę taikyti MAĮ 70 str. nuostatas ir apskaičiuoti Pareiškėjai mokestinę prievolę pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą naudojant byloje esančius duomenis.

Pareiškėja skunde Inspekcijai nurodė, jog mokesčių administratorius Pareiškėjos atžvilgiu taikė MAĮ 70 straipsnio nuostatas nepagrįstai. Pareiškėjos vertinimu, jo mokestinės prievolės dydį buvo galima nustatyti įprastine tvarka (tiesiogiai). Taip pat Pareiškėja pažymėjo, jog mokesčių administratorius turi pasirinkti tokį vertinimo būdą, kurį naudojant apskaičiuotas mokestinės prievolės dydis būtų kuo tikslesnis.

Inspekcija, atsakydama į šiuos argumentus, pažymėjo, kad mokesčių mokėtojo įvertinimas gali būti atliekamas, kai mokesčių administratorius mokesčių mokėtojo mokestinės prievolės dydžio negali nustatyti įprastine, atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, nes mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas: apskaičiuojant mokesčius (nepateikia mokesčio deklaracijos, nustatytą tvarka patvirtintos ataskaitos ar kito dokumento, į mokesčio deklaraciją įrašo neteisingus (nepatikimus, prieštarungus) duomenis, mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas ir kitais atvejais). Nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius mokestinio patikrinimo metu nustatė, jog Pareiškėjos ir jos sutuoktinio asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį buvo didesnės už deklaruotas pajamas, o tai yra vienas iš pagrindų taikyti MAĮ 70 straipsnio nuostatas. Vertinant Pareiškėjos ir jos sutuoktinio patirtas išlaidas ir apskaičiuojant mokesčio bazę, buvo vertinami Statistikos departamento duomenys (skaičiuojant vidutines vartojimo išlaidas vienam namų ūkio nariui per mėnesį). Atliekamam mokestiniam patikrinimui, kai vertinamos mokėtojo patirtos išlaidos, mokesčių administratorius gali pasirinkti tokį informacijos šaltinį, kuris leistų tiksliausiai ir objektyviausiai atlikti įvertinimą, taip pat turi teisę naudotis informacija, gauta iš Lietuvos Respublikos ir užsienio valstybių mokesčių administratorių, kitų institucijų, registru (kadastrų), statistikos leidinių, žinybų, katalogų, spaudos, informacinių biuletenių, kitų visuomenės informavimo priemonių, interneto svetainių bei kitų šaltinių, kurių pagrindu galima nustatyti mokesčių mokėtojo atitinkamus veiklos rodiklius ir gauti kitą įvertinimui atlikti reikalingą informaciją (Taisyklių 29 punktas). Inspekcijos vertinimu, Šiaulių AVMI pasirinktas išlaidų metodas leido tiksliausiai apskaičiuoti Pareiškėjos mokestinę prievolę už praėjusį laikotarpį

vadovaujantis oficialiais ir visuotinai prieinamais duomenimis. Inspekcija pažymėjo, jog su mokesčių administratoriaus naudojimusi Statistikos departamento duomenimis tokio pobūdžio byloje, sutinka ir Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) (pavyzdžiui: LVAT 2011-09-05 nutartis adm. byloje Nr. A-575-928-11, LVAT 2010-11-02 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1397-10, LVAT 2014-04-15 d. nutartis adm. byloje Nr. A-602-409-14). Atliekant mokesčių apskaičiavimą pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, objektyviai yra įmanomi tam tikri netikslumai, nes mokesčių administratorius yra priverstas vadovautis ne tiksliais, o tikėtiniais ir galimais paskaičiavimais. MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatos skirtos ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (objektyviais duomenimis paremtas) mokestinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinos prievolės dydis, atitinkantis protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų. Tam, kad būtų paneigtas tokiu būdu nustatytas mokestinės prievolės dydis, mokesčių mokėtojas turi pateikti įrodymus, patvirtinančius, jog nurodytų įvertinimo kriterijų buvo nesilaikyta (LVAT 2007-06-05 nutartis adm. byloje Nr. A11-603/2007; LVAT 2012-12-12 nutartis adm. byloje Nr. A438-2491/2011).

Inspekcijos vertinimu, MAĮ 70 straipsnio nuostatų taikymo neatitikimo ar neteisingumo nagrinėjamu atveju nenustatyta, pasirinkti vertinimo metodai ir šaltiniai atitiko keliamus reikalavimus bei teisingumo ir protingumo principus.

Pareiškėja atkreipė dėmesį, jog sutuoktiniai yra pateikę vienkartinę gyventojų (šeimos) turėto turto deklaraciją, kurioje deklaravo 352000 Lt piniginių lėšų likutį, 270100 Lt suteiktą paskolą V. K. bei 43700 Lt turėtų akcijų vertę ir 85 000 Lt kitą vertingą turtą. Pareiškėja remiasi LVAT praktika ir nurodo, jog pateiktos deklaracijos duomenys yra teisingi, nenuginčyti, todėl mokesčių administratorius privalo vadovautis šios deklaracijos duomenimis. Inspekcija, atsakydama į šį Pareiškėjos motyvą, pažymėjo, jog mokesčių administratorius neginčija Pareiškėjos pateiktos deklaracijos duomenų teisingumo. Nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius, vertindamas Pareiškėjos ir jos sutuoktinio pajamas tiriamuoju ir tikrinamuoju laikotarpiu atsižvelgė į vienkartinės gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijos duomenis ir joje deklaruotą 325000 Lt sumą. Taip pat akcentuojama, jog mokesčių administratorius neginčija ir deklaracijoje nurodytų duomenų dėl 270100 Lt paskolos suteikimo V. K. teisingumo. Tačiau Pareiškėjos skunde minima deklaracija nagrinėjamu atveju negali pagrįsti ir įrodyti, jog K.K. vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje deklaruota 270100 Lt suteiktos paskolos suma yra gražinta 2004 m., kaip nurodo Pareiškėja.

Inspekcija pabrėžia, jog būtina nustatyti, ar Pareiškėja ir jos sutuoktinis pateikė objektyvių įrodymų, kurie leistų konstatuoti, jog Pareiškėjos šeima 2004-11-16 realiai gavo 67525 JAV dolerių (270100 Lt). Pareiškėja ir jos sutuoktinis pateikė tik 2004-11-16 raštelį, kuriame yra K.K. patvirtinimas, jog Pareiškėjos sutuoktinis gavo minėtą pinigų sumą iš V. K. 2004-11-16. Inspekcija pažymi, jog Pareiškėja ir jos sutuoktinis, pasirinkdami finansines operacijas grynaisiais pinigais (dėl ko šių pajamų gavimo faktas nėra fiksuojamas kredito įstaigose esančių sąskaitų įrašuose), prisiėmė ir visą riziką dėl jiems tenkančios įrodinėjimo naštos (LVAT 2013-04-15 sprendimas adm. byloje Nr. A602-27-13). Todėl Inspekcija konstatavo, jog Pareiškėja ir jos sutuoktinis nepateikė tiesioginių įrodymų, leidžiančių konstatuoti, jog Pareiškėjos šeima 2004 m. atgavo vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje nurodytą 270100 Lt sumą.

Atsižvelgdamas į Komisijos 2014-12-01 sprendimo Nr. S-235 (7-197/2014) motyvus, jog yra tikslinga surinkti papildomai įrodymų, kurie paneigtų Pareiškėjos nurodytas faktines aplinkybes ir 2004-11-16 raštelio turinį, mokesčių administratorius pakartotinio patikrinimo metu nustatė, jog duomenų apie V. K. ir jo sutuoktinės pajamas, gautas analizuojamu laikotarpiu, ar turimas pinigines lėšas nerasta. Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos 2015-06-18 rašte Nr. (12.12-30-8)-46-KD-3263 nurodyta, jog sutuoktiniai nėra pateikę metinių GPM deklaracijų už 2003–2004 metus, brangaus turto deklaracijų bei vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos, todėl nėra galimybės nustatyti, kokiomis pinigėmis lėšomis asmenys faktiškai disponavo 1993–2004 m, taip pat nėra informacijos ar V. K. 2004 m. turėjo finansinių galimybių perduoti K. K. JAV dolerius (270100 Lt). Mokesčių administratorius 1993–

2004 m. nenustatė duomenų apie V. K. ir jo sutuoktinės turto įsigijimą ir pajamų gavimo šaltinių, todėl Inspekcija konstatavo, jog V.K. 2004 m. sugrąžinti K. K. 67525 JAV dolerius (270100 Lt) negalėjo. Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui neįrodžius realaus piniginių lėšų gavimo fakto, konstatuota, jog Šiaulių AVMI mokesčio patikrinimo metu šios Pareiškėjos ir jos sutuoktinio nurodytos sumos nevertino pagrįstai.

Inspekcija taip pat pažymėjo, jog MAĮ 67 straipsnio 2 dalyje yra numatyta, jog mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su mokesčių administratoriaus apskaičiuotomis konkrečiomis mokesčio ir su juo susijusiomis sumomis, privalo pagrįsti, kodėl jos yra neteisingos. Inspekcija pabrėžė, jog pateikti įrodymai negali būti priešaringi ir kelti abejonių. Tokia mokesčių administratoriaus pozicija yra išdėstyta ir administracinių teismų praktikoje, kurioje ne kartą yra pažymėta, kad sąvoka „pagrįsti“ turi dvejopą reikšmę. Vienu atveju „pagrįsti“ reiškia pateikti pagrįstus argumentus, kad pagal mokesčių administratoriaus turimą ir tirtą medžiagą mokesčiai apskaičiuotas neteisingai ar neteisingai nustatyta mokesčio bazė arba neteisingai interpretuotos faktinės aplinkybės, arba neteisingai taikytos materialinės teisės normos. Kitu atveju sąvoka „pagrįsti“ reiškia pateikti naujus įrodymus, kurie patvirtintų faktines aplinkybes, sąlygojančias nustatytos mokesčio bazės neteisingumą ar mokesčio dydžio apskaičiavimo neteisingumą arba įrodymus apie kitas aplinkybes, kuriomis mokesčių mokėtojas grindžia savo reikalavimą (LVAT 2006-06-27 sprendimas administracinėje byloje Nr. A15-1108/2006; 2011-01-06 sprendimas administracinėje byloje Nr. A575-1744/2010). Vien atskirų formalių įrodymų (pavyzdžiui, paprasta rašytine ar notarine forma sudarytų sutarčių) apie pajamas pateikimas, nesant realaus pajamų gavimo fakto, patvirtinto visapusiška pajamų gavimo faktinių aplinkybių analize, paties pajamų gavimo nepagrindžia. Tokia išvada darytina ir atsižvelgiant į MAĮ 10 straipsnio nuostatas, įtvirtinančias turinio viršenybės prieš formą principą, pagal kurį mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai (LVAT 2007-03-15 nutartis administracinėje byloje Nr. A17-301/2007; 2013-01-04 nutartis administracinėje byloje Nr. A438-2923/2012; 2015-02-10 nutartis administracinėje byloje Nr. A110-438/2015). Mokesčių mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad jo nurodomi pajamų šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti realiai susiklosčiusias faktines aplinkybes, ypač tais atvejais, kai gautų pajamų šaltinis yra ne paties mokėtojo veikla, o kito asmens gautos pajamos. Todėl turi būti pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamo dydžio pajamos realiai yra gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio. Papildomai akcentuotina, jog konstatuoti tam tikro fakto buvimą ar nebuvimą galima tik remiantis byloje surinktų įrodymų visuma, o ne atskirais įrodymais. Nustatant teisiškai reikšmingas aplinkybes, turi būti įvertintas surinktų įrodymų pakankamumas, jų nuoseklumas, galimi jų prieštaravimai, logiškumas, atitinkamų duomenų nurodymo aplinkybės, įrodymų šaltinių patikimumas (2011-07-29 nutartis adm. byloje Nr. A444-3076/2011, 2016-04-12 nutartis adm. byloje Nr. eA2302-575/2016). Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėja tariamai gautų piniginių lėšų iš V. K. nepagrindė nei tiesioginiais nei netiesioginiais įrodymais, o Pareiškėjos pateikto 2004-11-16 raštelio turinys kelia pagrįstų abejonių.

Pareiškėja nurodo, jog 2004 m. iš banko sąskaitos sumokėtos 2405 Lt komandiruotės išlaidos, kurias padengė įmonė, kai buvo surašyta avansinė apyskaita. Taip pat nurodo, kad 2004 m. per atsiskaitomąją sąskaitą įsigijo pirkinių ir kuro užsienyje už 1073,67 Lt, Lietuvoje už 986,93 Lt, tačiau tokios pat išlaidos vadovaujantis Statistikos departamento išvestiniais duomenimis dar kartą pridėtos prie išlaidų. Pareiškėja nurodo, kad 2005 m. už komunalinės paslaugas iš banko sąskaitos sumokėta 866,10 Lt ir komunalinės paslaugos skaičiuotos kiekvienam šeimos nariui pagal Statistikos departamento duomenis. Analogiškai ir su kuro išlaidomis, kurios apmokėtos iš banko sąskaitos (521,33 Lt Lietuvoje, 2642,33 Lt užsienyje). Prie pajamų už 2006 m., kaip teigia Pareiškėja, nėra įrašyta 2006-06-02 iš Mstislavo Rostropovičiaus labdaros ir paramos fondo gauta 2000 Lt stipendija dukrai, šia suma didintinos 2006 m. šeimos pajamos. Pareiškėja nurodo, kad 2007 m. šeimos išlaidos nepagrįstai padidintos, pridėjus iš banko išimtas pinigines lėšas, po santaupų atkūrimo.

Atsakydama į šį argumentą Inspekcija pažymėjo, kad, kaip matyti iš Šiaulių AVMI sprendimo, mokesčių administratorius jau įvertino šias aplinkybes, todėl Šiaulių AVMI sprendimo surašymo metu 2004 m. išlaidos buvo sumažintos 4549,18 Lt, 2005 m. – 3466,52 Lt, 2006 m. pajamos padidintos 2000 Lt, pajamos sumažintos 1757,80 Lt, išlaidos sumažintos 380,39 Lt, 2007 m. išlaidos sumažintos 1550 Lt ir 23,55 Lt, išlaidos padidintos 8084,40 Lt (Šiaulių AVMI sprendimo 16–18 puslapiai). T. y. Pareiškėjos nurodyti argumentai jau buvo įvertinti, todėl Pareiškėjos ir jos sutuoktinio 2004–2008 m. gautų pajamų ir patirtų išlaidų bei piniginių lėšų likutis perskaičiuotas. Į minėtą perskaičiavimą, nagrinėdama Pareiškėjos 2016-05-04 skundą, atsižvelgė ir Inspekcija. Kadangi Inspekcija sutinka su jau atliktais Pareiškėjos ir jos sutuoktinio 2004–2008 m. gautų pajamų ir patirtų išlaidų perskaičiavimais pagal minėtus Pareiškėjos skundo argumentus, o Pareiškėja naujų argumentų nepateikia, Inspekcija Šiaulių AVMI sprendime nurodytų aplinkybių nekartojo.

Pareiškėja akcentavo, jog jo pakartotinis mokestinis patikrinimas atliktas pagal 2015-04-08 pavedimą tikrinti Nr. (41.2)FR0773-1003. Pagal pavedimų tikrinti priedus patikrinimas buvo stabdytas, buvo atliktas patikrinimą atliekančio darbuotojo keitimas ir tęsta tikrinimo trukmė iki 2015-11-27. Iš byloje esančių duomenų matyti, jog 2015-11-27 patikrinimo aktas Nr. FR0680-816 Pareiškėjai išsiųstas 2016-02-08 raštu Nr. (41.2)S-709. Pareiškėja nurodo, kad 2016-02-08 išsiųstas patikrinimo aktas yra niekinis, kad mokesčių administratorius pažeidė MAĮ 120, 129, 131 ir 132 straipsnių nuostatas. Inspekcija pažymėjo, kad LVAT praktikoje laikomasi nuoseklios pozicijos, jog patikrinimo aktas nėra laikytinas mokesčių mokėtojui teisinės pasekmės sukeliančiu individualiu aktu. Pavyzdžiui, LVAT 2010-03-15 nutartyje adm. byloje Nr. A556-504/2010 nurodyta, kad kol patikrinimo aktas nėra patvirtintas įstatymo nustatyta tvarka (nepriimtas sprendimas dėl patikrinimo akto tvirtinimo), tol jis neturi juridinės galios ir įtakos mokesčių mokėtojo teisėms ir pareigoms. Toks dokumentas nėra tikrinamas Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka, nes nepatenka į individualaus teisės akto sąvoką. Pažymėta, jog norminiuose teisės aktuose nėra reglamentuota, per kiek laiko mokesčių mokėtojas privalo būti supažindinamas su patikrinimo aktu. Iš byloje esančios medžiagos matyti, jog atliktas Pareiškėjos pakartotinis patikrinimas, kuris patikrinimo aktu įformintas laiku ir tinkamai, pažeidimų dėl patikrinimo akto atitikimo Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-05-05 įsakymo Nr. VA-87 „Dėl Mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių patvirtinimo“ nuostatoms nenustatyta, todėl Pareiškėjo skundo argumentai atmesti kaip nepagrįsti.

Pareiškėja su minėtu Inspekcijos 2016-07-08 sprendimu Nr. 68-184 nesutinka ir teigia mananti, kad Inspekcijos sprendimas yra nepagrįstas, nes jame neatsižvelgta į jo teikiamus argumentus.

Skunde nurodyta, kad Šiaulių AVMI patikrinimo aktą išsiuntė registruotu laišku 2016-02-08, o patikrinimo aktas surašytas 2015-11-27. Šiaulių AVMI pažeidė MAĮ nuostatas, nes dokumentas faktiškai turi būti išsiųstas nedelsiant po priėmimo. MAĮ 119 straipsnio 6 punkte nurodyta, kad „mokesčių administratoriaus buveinėje atliekamo mokestinio patikrinimo trukmė nėra ribojama, tačiau mokesčių administratorius privalo jį atlikti per objektyviai įmanomą kuo trumpesnę laikotarpį“. Šiaulių AVMI pradėjo pakartotinį patikrinimą 2015-04-09 ir mokestinio tikrinimo pabaiga pagal visą turimą informaciją yra 2015-11-27, kai buvo surašytas patikrinimo aktas, nors dokumentas faktiškai išsiųstas 2016-02-08. Inspekcija nepaaiškina, kodėl daugiau kaip 2 mėnesius buvo delsiama išsiųsti patikrinimo aktą. Todėl, Pareiškėjos vertinimu, patikrinimo aktas prieštarauja MAĮ 128, 129, 130 straipsniams ir yra niekinis.

Pareiškėja pažymi, jog Šiaulių AVMI sprendime matyti, kad delspinigiai skaičiuojami iki 2015-11-27, o kiti delspinigiai skaičiuojami nuo 2015-11-27 ir yra matomi mokesčių apskaitos kortelėje. Šiaulių AVMI nesąžiningai elgiasi mokesčio mokėtojo atžvilgiu, nesilaiko MAĮ nuostatų, be to, surašytame patikrinimo akte taip pat yra daug klaidų ir neatitikimų, pavyzdžiui, Šiaulių AVMI sprendimo 6 psl. nurodyta, kad Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidos 2008 m. sudarė 1129949,53 Lt, tačiau nenurodyta, kaip tokia suma susidarė.

Pareiškėja akcentuoja, jog Komisija 2014-12-01 sprendime Nr. S-235 (7-197/2014) konstatavo, kad Inspekcija nevisapusiškai ištyrė bylos aplinkybes, byloje nenustatyta objektyvi tiesa, nėra nustatytos reikšmingos faktinės aplinkybės MAĮ 70 str. taikymui. Pareiškėjos nuomone, Šiaulių AVMI nors ir perskaičiavo mokėtiną GPM, tačiau tik formaliai išnagrinėjo jos pateiktą skundą su papildomais rašytiniais įrodymais ir nepagrįstai patvirtino mokėtiną GPM. Inspekcijos sprendime nėra pasisakyta dėl daugelio skunde nurodytų argumentų, mokesčių administratorius nevertino visos mokesčio patikrinimo metu surinktos informacijos, o tendencingai atkartojė ankstesnio priimto sprendimo argumentus.

Pareiškėja nesutinka, kad sutuoktiniai tikrinamuoju laikotarpiu neturėjo pakankamai juridinę galią turinčiais įsigijimo šaltiniais pagrįstų (apmokestintų) pajamų, kurios buvo panaudotos jų šeimos 2004–2011 m. patirtoms išlaidoms. Inspekcija vertino sutuoktinių šeimos laikotarpio nuo 1987-01-01 iki 2011-10-31 pajamas ir išlaidas, tačiau GPM patikrinimas buvo atliekamas už laikotarpį nuo 2008-01-01 iki 2011-12-31. Papildomai mokėtinus mokesčius Šiaulių AVMI apskaičiavo už 2008–2011 m., tačiau išvestiniai skaičiavimai atlikti už 2004–2011 m. Mokesčių administratorius kvestionuoja pajamas ir išlaidas bei sumokėtus / nesumokėtus mokesčius, jų dydį už laikotarpį nuo 2004 m., t. y. už dešimties metų laikotarpį. Pareiškėjos nuomone, šiuo atveju turi būti taikoma senatis.

Dėl senaties ir paskolos sandorių vertinimo. Inspekcija nurodo, kad Pareiškėjos mokesčio patikrinimo metu pateikti dokumentai dėl 67525 JAV dolerių (270000 Lt) paskolos, suteiktos 1994 m., nepatvirtina fakto apie paskolos grąžinimą 2004 m., t. y. trūksta įrodymų apie fizinį pinigų perdavimą. Pareiškėja akcentuoja, kad mokesčių administratoriui pateikė visą informaciją, susijusią su šio sandorio vykdymu, taip pat pateikė konkrečius įrodymus, t. y. sutarties originalą, kuriame yra asmens, gavusio paskolą, parašas, asmens duomenys. Tačiau mokesčių administratoriaus sprendimuose nekalbama apie parašus, apie jų duomenis, kuriais disponavo Pareiškėjos sutuoktinis, pateikęs paskolos sutarties originalą. Inspekcija į Pareiškėjos argumentus neatsižvelgė.

Pareiškėjos sutuoktinis yra pateikęs vienkartinę gyventojų (šeimos) turėto turto deklaraciją, kurioje deklaravo piniginių lėšų likutį 352000 Lt, suteiktą paskolą V. K. 270100 Lt bei turėtų akcijų už 43700 Lt ir kito vertingo turto už 85000 Lt. Minėta paskola 2004-11-16 grąžinta. Pareiškėjos sutuoktinis, suprasdamas galimas disponavimo grynaisiais pinigais pasekmes, t. y. būdamas atsakingas ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymu, vienkartinę gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaraciją pateikė 2005 m. Mokesčių administratoriui dėl šios deklaracijos klausimų kilę nebuvo. Mokesčių administratorius grąžintos paskolos nevertina, nes, jo nuomone, nėra pakankamai duomenų apie grąžinimą. Mokesčių administratorius nenurodė, kad paskolos grąžinimo Pareiškėjos sutuoktiniui nereikėjo deklaruoti, mokesčių įstatymai nenumatė tokios prievolės.

Pareiškėjos šeima 2016-04-21 pateikė visus turimus įrodymus, susijusius su paskola. Inspekcija reikalauja dokumentų, kuriuos pagal Lietuvos Respublikos archyvų įstatymą privalu saugoti 10 metų.

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo 3 straipsnio 1 punktu, nuolatinis Lietuvos gyventojas privalėjo deklaruoti pinigines lėšas, 2003-12-31 turėtas bankuose ir kitose kredito įstaigose ir ne bankuose ir kitose kredito įstaigose, jeigu jų bendra suma viršija 50000 Lt. Šio įstatymo 4 straipsnio 1 ir 2 dalyje taip pat nustatyta, kad nuolatinis Lietuvos gyventojas iki 2005-05-01 privalo pateikti mokesčio administratoriui turto deklaraciją. Jeigu nuolatinis Lietuvos gyventojas šio įstatymo nustatyta tvarka turto nedeklaravo, šiuo turtu negali būti grindžiami kito turto įsigijimo šaltiniai. Įstatymo 4 straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad vietos mokesčio administratorius MAĮ nustatyta tvarka turi teisę duoti gyventojui privalomą vykdyti nurodymą pagrįsti deklaruoto turto (išskyrus turtą, kurio įsigijimo šaltinius nuolatinis Lietuvos gyventojas jau buvo pagrindęs deklaruodamas šį turtą pagal kitus teisės aktus) įsigijimo šaltinius.

Šis teisinis reglamentavimas įtvirtina atitinkamo, asmens (gyventojų), turinčio tam tikro turto ir piniginių lėšų, bei mokesčių administratoriaus teises ir pareigas mokesčių teisinių

santykių srityje: iš vienos pusės, asmens (gyventojų) pareigą iki 2005-05-01 pateikti mokesčių administratoriui turto deklaraciją bei jo teisę deklaruoto turto apimtimi grįsti (įteisinti) vėlesnį kito turto įsigijimą. Iš antros pusės, mokesčių administratoriaus pareigą pripažinti šios deklaracijos duomenis, leidžiant asmeniui (gyventojui) deklaruoto turto apimtimi grįsti (įteisinti) vėlesnį kito turto įsigijimą bei mokesčio administratoriaus teisę tikrinti šios deklaracijos duomenų tikrumą, nustatant asmens (gyventojų) realiai turimo turto apimtį bei jo įsigijimo šaltinius, jų teisėtumo aspektu (LVAT 2015-09-23 nutartis adm. b. Nr. A-2667-438/2015). LVAT 2015-09-23 nutartimi adm. b. Nr. A-2667-438/2015) taip pat pažymėjo, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo 5 straipsnio 3 dalimi ir 9 straipsnio 3 dalimi asmuo (gyventojas) gali tikslinti penkerių praėjusių kalendorinių metų deklaracijų duomenis, pradedant skaičiuoti nuo kalendorinių metų, buvusių prieš tuos kalendorinius metus, kuriais tikslinama, bei kad jis šios teisės netenka, jei yra pradėtas jo atžvilgiu mokestinis patikrinimas.

Taip pat LVAT minėtoje nutartyje pažymėjo, kad pagal MAĮ 68 straipsnio nuostatas mokestinį patikrinimą mokesčių administratoriui yra suteikta teisė atlikti, o tuo pačiu ir mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kada pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos. Pagal šią teisės normą, teisė mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kada pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos, yra suteikta ir mokesčių mokėtojui. LVAT nutartyje apibendrinamas padarė išvadą, kad iš šių teisės normų matyti, kad teisinių santykių stabilumo atsiradimas yra apibrėžtas laiko, užtikrinant ir šio teisinio santykio subjektų teisių ir pareigų pusiausvyrą, ir konstatavo, kad Lietuvos Respublikos vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymu nėra tinkamai sureglamentuotas aptariamas teisinis santykis ir kad jį galima išspręsti taikant teisės analogijos taisykles, t. y. Lietuvos Respublikos gyventojų turto deklaravimo įstatymo 5 straipsnio 3 dalies ir 9 straipsnio 3 dalies bei MAĮ 68 straipsnio nuostatas (ABTĮ 4 str. 5 d.).

Tai reiškia, kad Pareiškėjos ir jos sutuoktinio pateikti duomenys, t. y. visos 2004–2007 m. pateiktos deklaracijos ir jose nurodyti duomenys, įgijo teisinį stabilumą ir mokesčių administratorius, 2013 m. atlikdamas pirminį patikrinimą Pareiškėjos ir jos sutuoktinio atžvilgiu, šių duomenų kvestionuoti nebegalėjo, nes jo teisė duoti gyventojui privalomą nurodymą vykdyti nurodymą, kad jis pagrįstų deklaruoto turto įsigijimo šaltinius, už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus iki 2008-01-01 buvo pasibaigusi. Taigi šiuo atveju mokesčių administratorius turėjo teisę atlikti patikrinimą už 2008–2013 m. laikotarpį.

Antra, Pareiškėjos sutuoktinis 2005 m. pateikė mokesčių administratoriui vienkartinę gyventojų (šeimos) turėto turto deklaraciją, kurios duomenys yra teisingi, nenuginčyti, todėl, Inspekcija, vadovaudamasi MAĮ 66 straipsnio nuostatomis, privalėjo vadovautis šios deklaracijos duomenimis. Pareiškėja akcentuoja, kad minėtos deklaracijos peržiūrėjimo terminai yra pasibaigę. Mokesčių administratorius turėjo pakankamai laiko patikrinti šiuos duomenis įstatymo nustatyta tvarka, tačiau to laiku neatlikęs patikrinimo akte konstatuoja, kad pajamas pripažįsta, bet suteiktos (o ne gautos) paskolos – ne.

Trečia, kadangi paskola buvo suteikta, nebuvo pagrindo neteisingai deklaruoti savo pajamas ir turtą vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje. Jei Pareiškėjos sutuoktinis būtų šios paskolos nedeklaravęs, šias lėšas jam būtų reikėję deklaruoti kaip turimas pajamas.

Ketvirta, mokesčių administratorius, apskaičiuodamas mokėtinus mokesčius, rėmėsi liudytojo V. K. paaiškinimu, kuriame teigiama, kad jis paskolos nėra gavęs ir nepažįsta Pareiškėjos sutuoktinio. Pareiškėjos nuomone, toks paaiškinimas negali būti vertinamas kaip patikimas ir tinkamas įrodymas. Inspekcija Pareiškėjos pateiktus įrodymus dėl paskolos vykdymo atmetė neturėdama pagrindo.

LVAT 2007-03-15 nutartimi adm. b. Nr. A17-301/2007 pažymėjo, kad išvados apie mokesčio mokėtojo tam tikrų civilinių sandorių pagrindu gautų pajamų realumą darytinos sistemiškai bei kompleksiskai įvertinus visus tiesioginius bei netiesioginius įrodymus,

pagrindžiančius ar paneigiančius objektyvų pajamų gavimo faktą. Šiuo atveju Inspekcija nuėjo lengvesniu keliu ir pasirėmė vieninteliu abejotinu faktu galimai suinteresuoto asmens V. K. paaiškinimu.

Penkta, patikrinimo akte pažymėta, kad mokesčių administratorius nerado duomenų apie V. K. ar jo sutuoktinės gautas pajamas ar lėšas analizuojamu laikotarpiu, t. y. neįvykdė Komisijos sprendimo nurodymo ištirti, kokiomis lėšomis V. K. disponavo.

Pareiškėja akcentuoja, kad Inspekcijai nekilo klausimų, iš kur Pareiškėjos sutuoktinis žinojo V. K. paso ir priklausančių automobilių duomenis. Taip pat nenagrinėtas klausimas, ar parašas ant paskolos sutarties (originalas mokesčių administratoriui buvo pateiktas) yra tikrai V. K.

Šešta, patikrinimo akte nurodoma, kad liudininko (Duomenys neskelbiami) nepavyko rasti. Pareiškėja mano, kad Šiaulių AVMI neieškojo šio asmens, nes dar 2013-01-21 laikraštis *Šiaulių kraštas* apie (Duomenys neskelbiami) rašė (2 priedas).

Septinta, Inspekcija nevertino fakto, kad Pareiškėjos sutuoktinis disponavo JAV doleriais, t. y. juos įnešdamas grynaisiais pinigais, kaip terminuotus indėlius, į komercinių bankų atsiskaitomąsias sąskaitas. Pagal Šiaulių AVMI patikrinimo akto 13 priedą (surinktos informacijos iš komercinių bankų lentelės) (5–15 puslapiai) akivaizdžiai matyti, kad 2007 m. Pareiškėjos sutuoktinis investavo JAV dolerius, pirkdamas vertybinius popierius SEB banke (3 priedas). Taip pat buvo sudaromos terminuotos indėlių sutartys su bankais: (Duomenys neskelbiami). Sutartys buvo sudaromos JAV doleriais, bet Inspekcija juos pripažįsta tik litais. Su skundu Pareiškėja prideda turimus dokumentus, kuriuose matyti grynųjų pinigų įnešimas į banką „(Duomenys neskelbiami)“, terminuoto indėlio sutartis Nr. (Duomenys neskelbiami) – 13630 JAV doleriai. Pareiškėjos sutuoktinis 2006 m. taip pat įnešė grynaisiais JAV dolerius terminuotam indėliui į (Duomenys neskelbiami) *banką*. Tai rodo, kad Inspekcija vertina tik išlaidas ir klaidingai įvertinusi litais, o ne JAV doleriais.

Taigi ginčo paskola buvo suteikta ir gražinta, nes Pareiškėja ir jos sutuoktinis grynųjų JAV doleriais turėjo (V. K.), todėl apskaičiuojant Pareiškėjos ir jos sutuoktinio pajamas 270100 Lt paskolos suma turėjo būti įtraukta į Pareiškėjos šeimos pajamas.

Dėl MAĮ 70 straipsnio taikymo. Pareiškėjos mokestinė prievolė buvo nustatyta vadovaujantis MAĮ 70 straipsniu. Inspekcijos nuomone, patikrinimo metu nustatytos aplinkybės patvirtina, kad buvo tenkinama viena iš MAĮ 70 straipsnio 1 dalyje numatytų sąlygų – netinkamas pareigos apskaičiuoti mokesčius vykdymas. Šį pagrindą nurodė mokesčių administratorius kartu pateikdamas nuorodą į Taisyklių 4.1 punktą.

Pareiškėja atkreipia dėmesį, jog pagal Taisyklių 6.3 punktą mokesčių administratorius turi pasirinkti tokį vertinimo būdą, kurį naudojant apskaičiuotas mokestinės prievolės dydis būtų kuo tikslesnis. Mokesčių administratorius turi pasirinkti tokius vertinimo šaltinius, kuriais naudojantis atliktas vertinimas leistų pasiekti kuo realesnį rezultatą.

Pareiškėja taip pat pažymi, kad MAĮ 70 straipsnio 1 dalyje nurodyto mokesčių mokėtojo netinkamo elgesio buvimo konstatavimas nereiškia, jog susidarė tokia teisinė situacija, kai mokestinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine tvarka. Net esant kuriam nors nurodytam mokesčio mokėtojo elgesio atvejui, visada būtina įvertinti ir spręsti, ar dėl to mokestinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka (tiesiogiai). Ši sąlyga turi būti konstatuota atsižvelgiant į faktus, aplinkybes bei kitą turimą informaciją, t. y. jų pagrindu, o pareiga pagrįsti būtinybę mokestinės prievolės dydį apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą tenka mokesčių administratoriui (žr. LVAT 2012-11-12 išplėstinės teisėjų kolegijos nutartį adm. b. Nr. A1-1984/2012).

Pareiškėja pabrėžia, kad jos sutuoktinis ginčo pajamas deklaravo, pateikė teiginius dėl pajamų ir išlaidų skirtumą sudarančių lėšų (ginčo pajamų) šaltinį pagrindžiančius įrodymus. Todėl Pareiškėjos nuomone, mokestinės prievolės, kiek jos yra susijusios su ginčo pajamomis, turėjo būti apskaičiuotos įprastine ginčo teisiniams santykiams aktualiu laikotarpiu galiojusiame GPMĮ bei jį įgyvendinančiuose teisės aktuose numatyta tvarka. Duomenys, kuriuos mokesčių administratorius vertina ir gali pripažinti neteisingais, turi būti pateikiami siekiant slėpti mokesčius. Šią aplinkybę

taip pat turi įrodyti mokesčių administratorius. Inspekcija šiuo aspektu ir po pakartotinio patikrinimo nepasisakė dėl šių Pareiškėjos motyvų.

Dėl apskaičiavimo pagrįstumo. Pareiškėjos mokėtinas GPM apskaičiuotas nustačius, kad Pareiškėjos ir jos sutuoktinio 2004–2011 m. patirtos išlaidos viršijo deklaruotas pajamas ir turėtas pinigines lėšas. Atlikus pakartotinį patikrinimą konstatuota, kad 2008 m. sutuoktinių išlaidos viršijo pajamas, t. y. patirtoms išlaidoms pagrįsti trūksta 135819 Lt.

Teisinių santykių, susiklostančių tarp privačių asmenų ir valdžios institucijų, ypatumai lemia, kad privatus asmuo juose yra silpnesnioji pusė. Todėl santykiuose su viešuoju sektoriumi kilus neaiškumų, teisė aiškintina privačių asmenų naudai siekiant subalansuoti nelygias šalių pozicijas bei garantuoti silpnesnės šalies apsaugą. Tiek valdžios institucijos, tiek teismai, siekdami įgyvendinti gero viešojo administravimo principą, užtikrinti žmogaus teisių ir laisvių bei privataus asmens, kaip silpnesnės santykio su viešąja administracija šalies, apsaugą, privalo bet kurioje situacijoje vadovautis fundamentaliais protingumo, teisingumo, sąžiningumo principais, sprendimų priėmimo metu atsižvelgti į susiklosčiusių aplinkybių visumą.

LVAT savo 2007-06-05 nutartyje administracinėje byloje Nr. A11-603/2007 nurodė, kad MAĮ 70 straipsnis skirtas nustatyti mokėtinos prievolės dydį, atitinkantį protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinos prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų.

Pareiškėja nesutinka su mokesčių administratoriaus nustatytomis jos šeimos vartojimo išlaidomis pagal Statistikos departamento skelbiamas vidutinės vartojimo išlaidas atitinkamais laikotarpiais. Statistinių duomenų tikslas yra įvertinti namų ūkio išlaidų lygį ir struktūrą, būsto sąlygas įvairiose namų ūkio grupėse, t. y. įvertinti vidutinės vartojimo išlaidas pagal gyvenamąją vietą, pagal apskritis, pagal socialinę–ekonominę grupę, išsilavinimą, pagal namų ūkio tipą, vidutinės vartojimo išlaidas namų ūkiuose pagal vaikų skaičių, pagal namų ūkio galvos amžių ir išsilavinimą. Tuo tarpu Pareiškėjai apskaičiuojant išlaidas taikytas mistinis statistinis dydis, t. y. vidutinės vartojimo išlaidos. Pareiškėjai nesuprantama, kaip gali nepavykti nustatyti faktinių šeimos išlaidų, kai visą informaciją galima rasti internete, už daugelį prekių ir paslaugų mokama bankų kortelėmis. Išnagrinėjusi Statistikos departamento rekomendacinius statistinius duomenis (vartojimo krepšelį), pagal kuriuos skaičiuojamas bendras kainų pokytis, Pareiškėja mano, jog galimai jo šeima nėra statistinė, nes, Pareiškėjos vertinimu, statistinis lietuvis per metus prageria ir prarūko daugiau nei išleidžia baldams, buitinei technikai ir būsto priežiūrai ar beveik tiek pat, kiek sveikatos priežiūrai ir švietimui kartu sudėjus. Taigi statistiniai išlaidų skaičiavimai neatspindi tikrosios padėties.

Pagal MAĮ 67 straipsnio 1 dalį mokesčių administratorius privalo pagrįsti jo mokesčių mokėtoju apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Inspekcija šios pareigos nevykdė. Grindžiant skaičiavimais teiginį, kad mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas, be teisėto pagrindo į Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidas įtraukti vidutiniai statistinių vartojimo išlaidų dydžiai, t. y. įrodant pagrindą apskaičiuoti mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taikomi ne objektyvūs, pagrįsti duomenys, o orientaciniai išlaidų dydžiai. Byloje nesurinkta duomenų, kad buvo bandoma nustatyti realias Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidas. Toks pajamų ir išlaidų nustatymas ginčo laikotarpiu negali būti pripažintas pagrįstu ir teisėtu bei atitinkančiu protingumo ir teisingumo kriterijus.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1998-09-03 nutarimu Nr. 1073 „Dėl Mokesčio bazės netiesioginio nustatymo metodų patvirtinimo“ patvirtintų Mokesčio bazės netiesioginio nustatymo metodų 16 punkte nurodyta, kad tais atvejais, kai nėra galimybių nustatyti konkrečių išlaidų sumų, vertinimui atlikti gali būti naudojami statistiniai duomenys ar duomenys iš kitų, taisyklių X dalyje nurodytų, informacijos šaltinių. Mokesčių administratorius turi parinkti tokius informacijos ir duomenų šaltinius, kurių pagrindu atliktas vertinimas leistų kuo tiksliau nustatyti mokestinės prievolės dydį. Minėtų taisyklių 17 punkte nustatyta, kad mokesčių administratorius, taikydamas šį vertinimo metodą, taip pat turi įvertinti ir kitas aplinkybes, kurių tiesioginė įtaka gali būti įvertinta. Tačiau Inspekcija šių nuostatų nesilaikė.

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija 2004-07-02 sprendime adm. b. Nr. A8-396-2004 konstatavo, kad mokesčių administratorius, taikydamas netiesioginį mokesčio bazės nustatymo metodą, privalo eiliškumo seka atlikti keturias grupes veiksmų:

1. nustatyti Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1998-09-03 nutarimu Nr. 1073 patvirtintų Mokesčio bazės netiesioginio nustatymo metodų 4 punkte išvardintus pagrindus;
 2. surinkti informaciją, kuri bus taikoma mokesčio bazei nustatyti;
 3. atsižvelgdamas į turimą informaciją, parinkti konkretų (konkrečius) mokesčio bazės netiesioginio nustatymo metodą (metodus);
 4. atlikti patį įvertinimą, t. y. pasirinkus atitinkamą metodą, nustatyti mokesčio bazę.
- Tačiau kartu mokesčio bazės netiesioginio nustatymo metodų taikymas sudaro visumą, kuri yra nukreipta į vieną tikslą – mokesčio bazės nustatymą, todėl minėti etapai gali būti atliekami pakartotinai, kol bus apskaičiuotas, kiek įmanoma, tiksliausias mokesstinės prievolės dydis.

Todėl Pareiškėja mano, jog remiantis apytiksliais duomenimis, mokesčių bazė buvo apskaičiuota klaidingai, nesivadovaujant teisės aktų nuostatomis, pažeidžiant objektyvumo, teisingumo, įrodymų pakankamumo, pilnumo ir objektyvaus visų aplinkybių išnagrinėjimo principus.

Nesant būtinybei skaičiuoti papildomus mokesčius Pareiškėjai, remiantis Statistikos departamento skaičiais pridėjus prie jų visas patirtas išlaidas per atsiskaitomąją sąskaitą. Mokesčių administratorius nurodė, kad Pareiškėjos šeima nuo 2004-01-01 iki 2008-12-31 išleido 140718 Lt pragyvenimui pagal Statistikos departamento vidurkio skaičiavimą. Su tokiu skaičiavimu Pareiškėja nesutinka, nes šeima be gyvenamojo namo (Duomenys neskelbiami), Šiauliuose, dar turi 20 arų žemės ((Duomenys neskelbiami), Šiauliai), kuri priklauso Pareiškėjos anytai. Žemė yra neužstatyta, todėl ten auginamos daržovės, vaisiai (4 priedas). Nei vienas iš šeimos narių nerūko ir nevarato alkoholio. Šeima turi individualią įmonę, kuri vykdo prekybą rūbais, batais, galanterija, todėl šeimos išlaidos drabužiams yra minimalios. Duktą 2007–2010 m. mokėsi Šiauliu (Duomenys neskelbiami) su visišku išlaikymu (5 priedas). Komunalinius mokesčius ir kitus pirkinius šeima apmokėdavo per atsiskaitomąją sąskaitą, todėl maistui išlaidos per metus sudarydavo iki 10000 Lt.

Pareiškėja pabrėžia, kad Inspekcija neatsižvelgė į daugelį aplinkybių, kurias nurodė Pareiškėja su sutuoktiniu. 2004 m. patyrė 2405 Lt išlaidas komandiruotei į (Duomenys neskelbiami) (apmokėta per asmeninę sąskaitą, sumą vėliau padengė įmonė, buvo surašyta avansinė apyskaita). Per atsiskaitomąją sąskaitą buvo pirkti pirkinių ir kuro užsienyje už 1073,67 Lt ir Lietuvoje už 986,93 Lt. Inspekcija vadovavosi Statistikos departamento išvestiniais duomenimis ir tokios pačios sumos dar kartą buvo paimtos iš statistinių duomenų ir pridėtos prie išlaidų. Inspekcija vertindama 2005 m. išlaidas nekrepė dėmesio, kad už komunalines paslaugas buvo apmokėta per atsiskaitomąją sąskaitą ir šias išlaidas įskaitė (866,1 Lt), tačiau dar kartą įmokas už komunalines paslaugas įtraukė pagal Statistikos departamento duomenis. Tokia pati situacija ir su kuro išlaidomis, kurios buvo apmokėtos per atsiskaitomąją sąskaitą, t. y. kuras 521,33 Lt Lietuvoje ir 2642,33 zlotų Lenkijoje. Vertinant 2006 m. duomenis naujame patikrinimo akte neatlikta pakeitimų, t. y. 2006-06-02 iš (Duomenys neskelbiami) fondo pervesta 2000 Lt, bet ši suma neįtraukta į Pareiškėjos pajamas. Vertindama 2007 m. duomenis pakartotino patikrinimo akto 21 priede nurodomos pajamos už atkurtas santaupas 1550 Lt, kitoje eilutėje grynujų pinigų išėmimas 1548,2 Lt ir 1,8 Lt mokesčiai bankui. Išimti pinigai yra pripažįstami Pareiškėjos išlaidomis, tačiau pajamomis nepripažįstami. Tokiu būdu padidinamos išlaidos (analogiškai, atkurtos santaupos 1025 Lt prie išlaidų neįrašomos).

Be to, Pareiškėjos šeimos išlaidos skaičiuotos vadovaujantis Lietuvos Respublikos pelno mokesčio įstatymu (7 straipsnis), o ne GPMĮ, t. y. vertinant atsiskaitomąsias Pareiškėjos šeimos sąskaitas viskas buvo verčiama litais skaičiuojant valiutų skirtumus, kurie buvo palankūs mokesčių administratoriui (padidino Pareiškėjos išlaidas). Pareiškėja ir jos sutuoktinis į komercinius bankus įnešdavo JAV dolerius, kaip terminuotus indėlius. Šeima įnešdavo JAV dolerius ir JAV dolerius su palūkanomis išsiimdavo. Per 2006–2007 m. JAV dolerio oficialus buhalterinis kursas nukrito, tačiau Pareiškėjos šeima išsaugojo tuos pačius JAV dolerius ir dar gavo palūkanų. Vertinant

Pareiškėjos šeimos išlaidas valiutų skirtumai patikrinimo akte bei sprendimuose yra priskirti išlaidoms, kurių šeima neišleido (6 priedas): 2006 m. valiutų neigiamas skirtumas buvo 5293,21 Lt; 2007 m. – 5940,17 Lt.

Skunde taip pat pažymima, kad 2008 m. komerciniai bankai mokėjo aukštas 10 proc. palūkanas už indėlius. Senyvo amžiaus Pareiškėjos uošviai 2008-08-13 davė 40000 Lt, kad sūnus juos padėtų į banką „Snoras“ sąskaitą Nr. (Duomenys neskelbiami) (paaiškinimas, 7 priedas). Pareiškėjos motina 2007 m. anūkei universiteto baigimo proga padovanojo 40000 Lt, kuriuos Pareiškėja įnešė į banką ir 2007-11-22 pervėdė dukrai butui įsigyti, turėjo susitaupiusi pinigų, nes vyrui mirus buvo pardavusi namus, automobilį ir kolektyvinį sodą (8 priedas).

Šiaulių AVMI patikrinimo akte (11 psl.) rašoma, kad Pareiškėja įnešė 1300 Lt į dukros sąskaitą. Močiutė švenčių progomis dovanavo anūkėms pinigų. Kadangi mergaitė 2008 m. buvo nepilnametė, Pareiškėja įnešė dukros pinigus 1300 Lt į jos banko sąskaitą. Taip pat močiutė dovanodavo pinigų, kuriuos pati 2005-01-03 yra padėjusi po 1000 Lt į banko „(Duomenys neskelbiami)“ sąskaitą (9 priedas).

Šios aplinkybės rodo, kad Inspekcija neatsižvelgė į faktines Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidas, bet tendencingai padidino Pareiškėjos šeimos išlaidas ir sumažino pajamas.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Pareiškėja 2016-07-12 skundu prašo panaikinti Inspekcijos 2016-07-08 sprendimą Nr. 68-184.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) konstatuoja, jog Pareiškėjos skundas tenkintinas, ginčijamas Inspekcijos 2016-07-08 sprendimas Nr. 68-184 naikintinas.

Ginčas šioje byloje kilo dėl nurodymų Pareiškėjai sumokėti 4818,70 Eur GPM, 3873,75 GPM delspinigius ir 481 Eur GPM baudą, mokesčių administratoriui konstatavus, jog Pareiškėjos išlaidos 2008 m. viršijo pajamas, t. y. jog Pareiškėja 2008 m. gavo 69325 Lt kitas pajamas, kurių mokesčio įstatymo nustatyta tvarka nedeklaravo ir nesumokėjo GPM į valstybės biudžetą.

Mokesčių administratorius patikrinimo metu nustatė, jog Pareiškėja su sutuoktiniu 2008 m. gavo 146589,68 Lt pajamas ir patyrė 130459,48 Lt išlaidas (iš jų: įvairių išlaidų per banką – 22098,18 Lt, Pareiškėjos sutuoktinio draudimo išlaidų – 3587,46 Lt, įnešė už automobilį „(Duomenys neskelbiami)“ į banko sąskaitą 8503,48 Lt, papildė dukrų sąskaitas – 21300 Lt, patyrė 3 asmenų vartojimo išlaidas – 25545,60 Lt bei išlaidas dėl valiutų kursų skirtumo – 49424,76 Lt). Mokesčių administratorius nustatė, jog Pareiškėjos šeimos sąskaitų likutis banke 2008-12-31 buvo 240106 Lt, o 2008 m. pradžioje – 66517,46 Lt (t. y. padidėjo 173588,54 Lt), ir padarė išvadą, kad Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui trūksta 135819 Lt pajamų šaltinių patirtoms išlaidoms pagrįsti. Pareiškėjos atžvilgiu mokestinė prievolė buvo apskaičiuota vadovaujantis MAĮ 70 str. nuostatomis ir taikant Taisyklėse numatytą išlaidų metodą.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos išvada ir teigia, kad mokesčių administratorius neteisingai nustatė jo turimą grynujų pinigų likutį patikrinimo pradžioje, t. y. 2008-01-01 (nepripažino skolininko V. K. Pareiškėjos sutuoktiniui 2004-11-16 grąžintos 67525 JAV dolerių (270100 Lt) paskolos), nepagrįstai sutuoktinio išlaidas padidino neigiamu valiutų (JAV dolerio ir lito) kursų skirtumu, nors nėra juridinis asmuo, vartojimo išlaidas 3-jų asmenų šeimai nustatė pagal Statistikos departamento skelbiamas vidutines statistines vartojimo išlaidas, tačiau Pareiškėjos šeimos vartojimo išlaidos yra už jas mažesnės (visi šeimos nariai nerūko ir nevartoja alkoholio, patys užsiaugina vaisius ir daržoves) bei nurodė kitas aplinkybes, kurių, pasak Pareiškėjos, neįvertino Inspekcija priimdama ginčijamą sprendimą.

Komisija konstatuoja, jog šioje byloje esminis klausimas yra tas, ar pagrįstai mokesčių administratorius nepripažino Pareiškėjos sutuoktiniui V.K. 2004-11-16 grąžintos 67525 JAV dolerių paskolos grynaisiais pinigais. Pripažinus šią skolą grąžinta, Pareiškėjo grynujų pinigų likutis patikrinimo pradžioje padidėtų nuo 21130 Lt (mokesčių administratoriaus įvertinimas) iki 291230 Lt ir šis grynujų pinigų padidėjimas padengtų Pareiškėjos ir jos sutuoktinio 2008 m. pajamų, gautų iš oficialių šaltinių, trūkumą, t. y. 135819 Lt, nuo kurio Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui apskaičiuota papildoma mokestinė prievolė.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjos sutuoktinis vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto 2003-12-31 deklaracijoje (forma FR0593) deklaravo grynujų pinigų likutį 325000 Lt ir suteiktą paskolą V. K. 67525 JAV dolerius (270100 Lt), taip pat deklaracijoje nurodė skolininko asmens kodą. Pirminio patikrinimo metu mokesčių administratorius pripažino K. K. deklaruotą grynujų pinigų likutį 325000 Lt, tačiau nepripažino 1994-07-18 Pareiškėjos sutuoktinio pagal rašytinę sutartį 270100 Lt (67525 JAV dolerių) suteiktos paskolos V. K. kuri, pasak K.K., buvo gražinta 2004-11-16. Šį sprendimą mokesčių administratorius grindė V. K. 2013-01-30 teiktu paaiškinimu, jog nėra pažįstamas su K. K., jokie ryšiai jų nesieja, jis nėra pasiskolinęs piniginių lėšų nei iš K. K., nei iš jo įmonės, ir aplinkybe, jog V. K. neteikė vienkartinės gyventojų (šeimos) deklaracijos ir atitinkamai gautos paskolos iš K. K. nedeklaravo. Pažymėta, kad K.K. pateiktas 2004-11-16 raštas, kuriuo patvirtinamas paskolos gražinimas, nėra pasirašytas skolininko, t. y. yra patvirtintas tik Pareiškėjos sutuoktinio parašu. Komisija 2014-12-01 sprendime Nr. S-235(7-198/2014) konstatavo, jog minėtos mokesčių administratoriaus nustatytos faktinės bylos aplinkybės negali būti laikomos pakankamais įrodymais, jog V. K. 67525 JAV dolerių paskolos de facto negavo, jų gražinti 2004 m. Pareiškėjos sutuoktiniui negalėjo bei atkreipė mokesčių administratoriaus dėmesį, jog mokestinio ginčo nagrinėjimo metu Pareiškėjos sutuoktinis pateikė dar vienos rašytinės paskolos sutarties, sudarytos tarp V. K. ir Pareiškėjos sutuoktinio, įformintos 1993-12-10 data kopiją, keliančią pagrįstų abejonių V.K. paaiškinimų teiginiais, esą jis K. K. nepažįsta, nes minėtoje sutartyje yra nurodyti V. K. asmens duomenys (gimimo data, paso Nr. ir kt.). Komisija konstatavo, kad teisingo galutinio sprendimo priėmimui yra būtina papildomai iširti visas įtakos Pareiškėjos ir jos sutuoktinio mokesčių bazės nustatymui reikšmingas aplinkybes, įskaitant Pareiškėjos šeimos Komisijai papildomai pateiktus dokumentus bei paaiškinimus, apklausti liudytojus bei surinkti papildomus įrodymus, patvirtinančius arba paneigiančius teiginius dėl ginčo paskolos suteikimo ir jos gražinimo, įvertinti skolininko finansines galimybes 2004 m. gražinti Pareiškėjos šeimai 67525 JAV dolerių skolą.

Ginčijamame sprendime Inspekcija patvirtina, jog po pakartotinio patikrinimo mokesčių administratorius neneigia Pareiškėjos sutuoktinio vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje deklaruotos 270100 Lt paskolos suteikimo V. K. teisingumo, tačiau teigia, kad minėtoji deklaracija nagrinėjamu atveju niekaip negali pagrįsti ir įrodyti, jog Pareiškėjos sutuoktiniui minėtąją 270100 Lt skolą V. K. 2004 m. gražino. Inspekcija nurodo, jog Pareiškėja ir jos sutuoktinis pasirinkdami finansines operacijas grynaisiais pinigais prisiėmė ir visą riziką dėl jiems tenkančios įrodinėjimo naštos, o nagrinėjamu atveju Pareiškėja ir jos sutuoktinis tiesioginiais įrodymais, kurie leistų konstatuoti, jog jie 2004 m. realiai atgavo vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje (forma FR0593) nurodytą 270100 Lt sumą, neįrodė. Pareiškėjos ir sutuoktinio pateiktas 2004-11-16 raštelis, kuriame yra nurodytas pačio K. K. patvirtinimas, jog jis gavo minėtą sumą iš V. K., nevertintinas kaip objektyvus įrodymas, kad skola gražinta. Inspekcija pažymėjo, jog mokesčių administratorius, vykdydamas Komisijos 2014-12-01 sprendimą Nr. S-235(7-198/2014), išanalizavo VMI duomenų bazėse turimą informaciją ir nerado duomenų apie V. K. ir jo sutuoktinės pajamas, gautas analizuojamu laikotarpiu, ar turimas pinigines lėšas ir konstatavo, jog minėtieji sutuoktiniai nėra pateikę metinių GPM deklaracijų už 2003 ir 2004 m., brangaus turto deklaracijų bei vienkartinės gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos, todėl nėra galimybės nustatyti, kokiomis pinigėmis lėšomis šie asmenys faktiškai disponavo 1993–2004 metais, ir nėra informacijos apie tai, ar V. K. turėjo finansinį šaltinį perduoti Pareiškėjos sutuoktiniui 67525 JAV dolerius. Kadangi mokesčių administratorius 1994–2004 metų laikotarpiu nenustatė jokių duomenų apie V. K. ir jo sutuoktinės turto įsigijimą ir nenustatė jokių pajamų gavimo šaltinių, Inspekcija konstatavo, jog 2004 m. V.K. sugrąžinti Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui 67525 JAV dolerius (270100 Lt) negalėjo.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos išvada, jog V. K. 2004 m. paskolos negrąžino, ir nurodo, jog jos šeima mokesčių administratoriui pateikė visus jo turimus tiesioginius ir netiesioginius įrodymus, jog ginčo paskola buvo suteikta, tinkamai deklaruota vienkartinėje gyventojų (šeimos) turėto turto deklaracijoje (forma FR0593) ir 2004-11-16 gražinta. Pareiškėja Komisijos posėdyje pažymėjo, jog jie su sutuoktiniu negalėjo numatyti, kad daugiau nei po 10

metų po paskolos grąžinimo, mokesčių administratorius ginčys skolos grąžinimą tuo pagrindu, jog 2004-11-16 patvirtinime, jog skolininkas V. K. jam suteiktą 67525 JAV dolerių paskolą grąžino (JAV doleriais), nėra skolą grąžinusio asmens parašo. Pareiškėja pažymi, jog šeima buvo laiminga skolą atgavusi, o skolininkui buvo svarbu turėti patvirtinimą, jog Pareiškėjos sutuoktinis pinigų gavo ir jokių pretenzijų jam neturi. Aplinkybę, jog paskola Pareiškėjos šeimai buvo 2004 m. grąžinta, pasak Pareiškėjos, patvirtina ir netiesioginiai įrodymai, t. y. įrodymai, jog šeima disponavo JAV doleriais juos įnešdama grynaisiais pinigais į komercinių bankų (Duomenys neskelbiami) atsiskaitomąsias sąskaitas kaip terminuotus indėlius ir pirko (Duomenys neskelbiami) banke vertybinius popierius, kuriuos Pareiškėjos sutuoktinis pateikė Komisijai, o mokesčių administratorius šiuos dokumentus vertino (turėjo vertinti) atlikdamas mokesčių patikrinimą. Be to, Pareiškėja skunde Komisijai plačiai pasisako dėl Inspekcijos atlikto patikrinimo laikotarpio, t. y. nežiūrint į tai, jog tikrintas laikotarpis buvo 2008–2011 metai, už kuriuos mokesčių administratorius turėjo teisę apskaiciuoti papildomai mokėtinus mokesčius, jeigu mokesčių mokėtojas šiuo laikotarpiu pažeidė mokesčių įstatymus, tačiau Inspekcija vertino Pareiškėjos ir jos sutuoktinio pajamas ir išlaidas pradedant 1987 metais, o išvestinius skaičiavimus atliko už 2004–2011 metų laikotarpį. Pasak Pareiškėjos, šiuo atveju mokesčių administratorius kvestionuoja pajamas ir išlaidas bei sumokėtus / nesumokėtus mokesčius, jų dydį už laikotarpį nuo 2004 m., t. y. už dešimties metų laikotarpį, nepaisant aplinkybės, jog Pareiškėjos šeimos visos pateiktos 2004–2007 m. deklaracijos ir jose nurodyti duomenys įgijo teisinį stabilumą. Inspekcija šių duomenų kvestionuoti nebegali, nes jos teisė – duoti gyventojui privalomą vykdyti nurodymą, kad jis pagrįstą deklaruoto turto įsigijimo šaltinius už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, jau buvo pasibaigusi. Pareiškėja savo argumentus grindžia MAĮ 68 str. 1 dalies nuostatomis bei remiasi LVAT išaiškinimais, pateiktais 2015-09-23 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-2667-438/2015.

Komisija iš esmės sutinka su Pareiškėjos argumentais. Nagrinėjamu atveju, visų pirma, analizuotinos 2003-12-18 Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymo Nr. IX-1910 nuostatos, kurių pagrindu Pareiškėjos sutuoktinis 2005-04-29 vietos mokesčių administratoriui pateikė vienkartinę gyventojų (šeimos) turėto turto 2003-12-31 deklaraciją. Minėto įstatymo nuostatomis yra įtvirtintos atitinkamos asmens (gyventojų) bei mokesčių administratoriaus teisės ir pareigos mokesčių teisinių santykių srityje, o būtent: iš vienos pusės, asmens (gyventojų) pareiga iki 2005-05-01 pateikti mokesčio administratoriui turto deklaraciją bei jo teisė deklaruoto turto apimtimi grįsti (įteisinti) vėlesnį kito turto įsigijimą (3 str. 1 p., 4 str. 1 ir 2 d.). Iš kitos pusės, mokesčių administratoriaus pareiga pripažinti šios deklaracijos duomenis, leidžiant asmeniui (gyventojui) deklaruoto turto apimtimi grįsti (įteisinti) vėlesnį kito turto įsigijimą bei mokesčio administratoriaus teisė tikrinti šios deklaracijos duomenų tikrumą, nustatant asmens (gyventojų) realiai turimo turto apimtį bei jo įsigijimo šaltinius, jų teisėtumo aspektu (4 str. 3 d.). Tačiau minėtame įstatyme nėra reglamentuojamas laikotarpis nuo deklaracijos pateikimo mokesčių administratoriui momento, per kurį mokesčių administratorius turi teisę tikrinti asmens (gyventojų) realiai turimo turto apimtį bei jo įsigijimo šaltinius, o asmuo (gyventojas) turi pareigą pagrįsti deklaruoto turto realią apimtį bei jo įsigijimo šaltinius, t. y. šiame teisės akte nėra nuostatų, nustatančių, nuo kada deklaracijos duomenys įgyja teisinį stabilumą.

Komisija nurodo, kad sprendžiant klausimą dėl mokesčių teisės aktų neaiškumų ar prieštaravimo aiškinimo arba esant teisiniam vakuumui dėl tam tikrų teisinių santykių reglamentavimo, yra teisinis pagrindas atsižvelgti į LVAT praktiką ir ją vadovautis. LVAT, kuris pagal 1999-01-14 Administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. V111-1029 (2016-06-02 įstatymo Nr. XII-2399 redakcija) 15 straipsnį formuoja vienodą administracinių teismų praktiką aiškinant ir taikant įstatymus bei kitus teisės aktus (15 str. 1 d.) ir į kurio pateikiamus įstatymų ir kitų teisės aktų taikymo išaiškinimus atsižvelgia valstybės ir kitos institucijos, kiti asmenys, taikydami tuos pačius įstatymus ir kitus teisės aktus (15 str. 3 d.), nagrinėdamas analogišką situaciją (kai gyventojas savo pajamų šaltinius 2007–2010 metų laikotarpiu grindė vienkartinėje turėto turto 2003-12-31 deklaracijoje nurodytomis lėšomis, o mokesčių administratorius gyventojų patikrinimą atliko 2012 metais), 2015-09-23 sprendime administracinėje byloje Nr. A-2667-

438/2015 nurodė, kad mokesčių administratoriui negali būti suteikiama teisė neribotą laiką įpareigoti nuolatinį Lietuvos gyventoją pagrįsti pateiktos deklaracijos duomenis. Teisėjų kolegija, remdamasi Konstitucinio Teismo 1997-07-10, 2000-03-15, 2002-06-03, 2003-11-17 ir 2006-01-24 nutarimuose pateiktais išaiškinimais, akcentavo, kad nagrinėjamoje byloje būtų nepateisinama tokia situacija bei būtų neproporcinga kaip priemonė, jeigu mokesčių administratoriui būtų suteikta teisė neribotą laiką tikrinti asmens (gyventojų), pateiktos iki 2005-05-01, apie jo 2003-12-31 turėtą turtą, deklaracijos duomenų tikrumą, o asmenį (gyventoją) neribotą laiką įpareigojant pagrįsti šios deklaracijos duomenis, t. y. šiems teisiniams santykiams nesuteikiant stabilumo neribotą laiką. LVAT aiškinimu, esant teisiniam vakuumui reglamentuojant tokį duomenų tikrinimo bei mokesčių apskaičiavimo terminą, šiuo atveju yra teisinis pagrindas vadovautis panašius teisinius santykius reguliuojančiais teisės aktais. Teisėjų kolegija pažymėjo, kad iš esmės panašiuose teisiniuose santykiuose terminai, per kuriuos šie teisiniai santykiai įgyja teisinį stabilumą, yra nustatyti.

1996-05-16 Gyventojų turto deklaravimo įstatymo Nr. I-1338 (2003-12-18 įstatymo Nr. IX-1911 redakcija) 5 str. 3 dalyje ir 9 str. 3 dalyje nustatyta, kad asmuo (gyventojas) gali tikslinti penkerių praėjusių kalendorinių metų deklaracijų duomenis, pradedant skaičiuoti nuo kalendorinių metų, buvusių prieš tuos kalendorinius metus, kuriais tikslinama, bei kad jis šios teisės netenka, jei yra pradėtas jo atžvilgiu mokestinis patikrinimas. Pagal MAĮ 68 straipsnio nuostatas, kaip taisyklė, mokestinį patikrinimą mokesčių administratoriui yra suteikta teisė atlikti, o kartu ir mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kada pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos. Pagal šią teisės normą teisė mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kada pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos, yra suteikta ir mokesčių mokėtojui.

Iš šių teisės normų matyti, kad teisinių santykių stabilumo atsiradimas yra apibrėžtas laiko, užtikrinant ir šio teisinio santykio subjektų teisių ir pareigų pusiausvyrą. Visa tai apibendrinusi, LVAT teisėjų kolegija minėtoje administracinėje byloje Nr. A-2667-438/2015 padarė išvadą, kad Vienkartinio gyventojų turto deklaravimo įstatymu nėra tinkamai sureglamentuotas aptariamas teisinis santykis bei kad jį galima išspręsti taikant teisės analogijos taisykles, o būtent, Gyventojų turto deklaravimo įstatymo 5 str. 3 dalies ir 9 str. 3 dalies bei MAĮ 68 straipsnio nuostatas. LVAT teigimu, tai lemia, kad pareiškėjos pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje nurodyti duomenys įgijo teisinį stabilumą ir mokesčių administratorius, 2012 m. atlikdamas pareiškėjos atžvilgiu mokestinį tyrimą bei patikrinimą, šių duomenų kvestionuoti nebegalėjo, nes jo teisė – duoti gyventojui privalomą vykdyti nurodymą, kad jis pagrįstų deklaruoto turto įsigijimo šaltinius, už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kada buvo pateikta deklaracija, sausio 1 dienos – buvo pasibaigusi. Tokios pozicijos, kai praėjus MAĮ 68 straipsnyje nurodytiems terminams, pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje nurodyti duomenys įgyja teisinį stabilumą ir mokesčių administratorius šių duomenų nebegerai kvestionuoti, LVAT laikėsi ir vėliau (pavyzdžiui, 2016-09-09 nutartyje adm. byloje Nr. eA-3938-438/2016).

Komisija, atsižvelgdama į aukščiau išdėstytas LVAT išvadas dėl teisinio stabilumo užtikrinimo, taip pat įvertinusi aplinkybes, kad be MAĮ 68 straipsnio nuostatų teisinių santykių stabilumo atsiradimas yra apibrėžtas laiko ir minėtose Gyventojų turto deklaravimo įstatymo nuostatose, konstatuoja, kad nagrinėjamu atveju Pareiškėjos šeimos mokesčių administratoriui 2005-04-29 pateiktoje vienkartinėje gyventojų (šeimos) 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje nurodyti duomenys, t. y. turėta 325000 Lt grynųjų pinigų suma ir 270100 Lt suteikta paskola V. K., įgijo teisinį stabilumą.

Atsižvelgdama į nustatytas aplinkybes ir LVAT praktiką, Komisija daro išvadą, kad mokesčių administratorius, 2013 metais atlikdamas Pareiškėjos mokestinį patikrinimą, šių duomenų kvestionuoti ar įpareigoti Pareiškėją pateikti 2003-12-31 turėto turto deklaracijoje nurodytų duomenų teisingumą patvirtinančius įrodymus neturėjo teisinio pagrindo. Komisija, neneigdama mokesčių administratoriaus teisės apskaičiuojant bei perskaičiuojant mokesčius už

tam tikrą mokestinį laikotarpį remtis (vadovautis) papildoma įrodomąja medžiaga, kurioje užfiksuotos ankstesniais laikotarpiais atsiradusios faktinės aplinkybės, svarbios teisingam mokesčių apskaičiavimui (perskaičiavimui), pažymi, jog ši aplinkybė nepaneigia mokesčių administratoriui tenkančios įrodinėjimo naštos, nustatytos MAĮ 67 str. 1-oje dalyje, t. y. mokesčių administratorius privalo pagrįsti jo mokesčių mokėtoju apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. LVAT yra ne kartą pasisakęs, jog teisės aktai nenustato dokumentų, kuriais mokesčių administratorius gali grįsti apskaičiuotus mokesčius, sąrašo, todėl mokesčių mokėtoju apskaičiuotos mokesčio ir su juo susijusios gali būti grindžiamos įrodymų leistinumą kriterijus atitinkančiais dokumentais (pavyzdžiui, 2011-05-24 nutartyje adm. byloje Nr. A442-1427/2011). Iš kitos pusės LVAT teisėjų plenarinė sesija 2003-12-15 adm. byloje Nr. A11-648/2003, atkreipusi dėmesį, kad įrodinėjimo našta teisingai apskaičiuojant mokesčio sumą mokesčių mokėtojo patikrinimo metu tenka mokesčių administratoriui, pripažino, jog MAĮ nuostata, kad nesutikdamas su apskaičiuotą suma mokesčių mokėtojas privalo įrodyti, jog apskaičiuotoji suma yra neteisinga, neleidžia daryti išvados, kad apskaičiuodamas mokesčius mokesčių administratorius gali remtis prielaidomis ir spėlionėmis, kuriuos vėliau turi paneigti mokesčių mokėtojas. Nagrinėjamu atveju, Komisija konstatuoja, jog mokesčių administratoriaus surinkta informacija apie skolininką – V. K. ir jo sutuoktinę, t. y.: (i) VMI duomenų bazėse nerasta duomenų apie V. K. sako ir jo sutuoktinės pajamas, gautas analizuojamu laikotarpiu, ar turimas pinigines lėšas; (ii) minėti asmenys nėra pateikę metinių GPM deklaracijų už 2003–2004 m., brangaus turto deklaracijų nei vienkartinės gyventojų (šeimų) 2003-12-31 turėto turto deklaracijos, todėl nėra galimybės nustatyti, kokiomis pinigėmis lėšomis V. K. ir jo sutuoktinė disponavo 1993–2004 m.; (iii) mokesčių administratorius 1993–2004 m. laikotarpiu nenustatė jokių duomenų apie V.K. ir jo sutuoktinės turto įsigijimą ir jokių pajamų gavimo šaltinių, nėra pakankama daryti išvadą, jog 2004 m. V. K. sugrąžinti Pareiškėjui ir jo sutuoktinei 67525 JAV dolerių (270100 Lt) paskolos negalėjo. Komisija pažymi, jog nagrinėjamoje byloje aplinkybė, jog Pareiškėjos sutuoktinis suteikė ginčo paskolą V. K., įgijo teisinį stabilumą, atitinkamai, teisinį stabilumą įgijo ir aplinkybė, jog V. K. 1993–2004 m. turėjo pajamų gavimo šaltinį – iš Pareiškėjos šeimos gautą 67525 JAV dolerių paskolą. Mokesčių administratoriui patvirtinus, jog minėti asmenys 1993–2004 m. laikotarpiu jokio registruojamojo kilnojamojo ar nekilnojamojo turto neįsigijo, ir jam neturint kitų įrodymų kaip gauta paskola buvo panaudota, nėra pagrindo teigti, jog V.K. neturėjo pajamų šaltinio paskolai grąžinti. Pažymėtina ir tai, jog mokesčių administratorius neatliko jokių kontrolės veiksmų (pavyzdžiui, operatyvaus patikrinimo, mokesstinio tyrimo ar kt.) V. K. ir jo sutuoktinės atžvilgiu, neapklausė galimų liudininkų, o savo išvadas formavo išimtinai VMI duomenų bazėse turimų duomenų pagrindu, o Pareiškėja ir jos sutuoktinis išsaugojo ir pateikė mokesčių administratoriui tiesioginius (patvirtinimą, nors ir be skolininko parašo) ir netiesioginius (bankų išrašus, sutartis dėl terminuotų indėlių JAV doleriais) įrodymus, jog ginčo paskola jiems buvo grąžinta ir ji buvo teisėtai naudojama 2008 m. išlaidoms padengti.

Atsižvelgiant į tai, kas paminėta anksčiau, konstatuotina, jog mokesčių administratorius neįvykdė MAĮ 67 str. 1 dalyje nustatytos prievolės pagrįsti jo mokesčių mokėtoju apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Mokesčių administratorius Pareiškėjai apskaičiuoti ginčo mokėtinus mokesčius už 2008 m., kaip nepagrindus 2004 m. gautų pajamų (susigrąžintos paskolos) iš oficialių šaltinių, kuria Pareiškėjas disponavo patikrinimo pradžioje (2008-01-01), neturėjo teisinio pagrindo. Įvertinus Pareiškėjos sutuoktinio deklaruotą ir jam grąžintą paskolą, t. y. koreguojant mokesčių administratoriaus nustatytą Pareiškėjos ir jos sutuoktinio grynujų pinigų likutį patikrinimo pradžiai grąžintos 270100 Lt suma, konstatuotina, jog Pareiškėjos ir jos sutuoktinio išlaidos tikrintu 2008–2011 laikotarpiu neviršijo iš oficialių šaltinių gautų pajamų, vadinasi, papildoma mokestinė prievolė Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui apskaičiuota nepagrįstai ir yra naikintina. Ši išvada eliminuoja pareigą Komisijai pasisakyti dėl kitų Pareiškėjos argumentų, kurių tenkinimas galėtų tik sumažinti mokesstinę prievolę, o ne ją panaikinti.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-07-08 sprendimą Nr. 68-184.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos. Mokesčių administravimo įstatymo 164 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad dokumentų, siunčiamų registruotu laišku, įteikimo mokesčių mokėtojui diena laikoma penkta darbo diena, einanti po mokesčių administratoriaus siunčiamos korespondencijos perdavimo paštui dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Andrius Venius

Lina Vosylienė